

den sidste Forbrydelse, det, som, i Almindelighed betragtet, karakteriserer den som en fuldt saa farlig Forbrydelse som Bedrageriet, er den Omstændighed, at den paa en Maade er rettet ikke imod en Enkelt alene, men imod en større, ubestemt Kreds af Personer, idet det er de objective Forhold, der forvanskes, saaledes at Flere ere udsatte for at blive bedragne. Dette Moment fremtræder isørigt navnlig med særlig Bøgt i visse Tilfælde af Dokumentfalsk og ved Falskmøntneri; de saae derved en Karakter af Almeenfarlighed, der gjør det endnu mere naturligt, at de omhandles i et Kapitel, der gaaer umiddelbart forud for de Kapitler, det 29de og det 30te, hvis Gjenstand netop er — for at bruge et System-Udtryk — de almeenfarlige Forbrydelser.

Hvad særligt nærværende Kapitel angaaer, vilde det vistnok have været ønskeligt, om man ved at give et almindeligt Begreb om Bedrageri — saaledes som det er forsøgt i flere fremmede Straffelove, bl. A. i den norske (Kap. 21 § 1) og i den preussiske (§ 241) —, kunde have undgaaet at opregne de enkelte Tilfælde af Bedrageri, som skulle ansees med den almindelige Straf for denne Forbrydelse. Ligesom det imidlertid ved Udarbejdelsen af Trdn. 11te April 1840 fandtes, ugjærligt at give et saadant almindeligt Begreb om Bedrageri, saaledes har man ogsaa troet at maatte opgive at opfinde en Begrebsbestemmelse, der, naar den skulde være tilstrækkeligt betegnende, paa den anden Side, netop paa Grund af sin Almindelighed, let kunde komme til at omfatte formeget, og navnlig Tilfælde, der ikke bør betragtes som criminelle, eller som dog ialtsald kun synes at egne sig til en ringere Straf. Da det fremdeles paa Grund af denne Bedragerisforbrydelsens særegne Bestaafenhed, de mange forskjellige Maader, hvorpaa man kan gjøre sig skyldig i samme, og Bansteligheeden af ved bestemte almindelige Regler at fastholde Grændsen imellem det criminelle Bedrageri og saadanne Handlinger, der vel ere forbundne med en Forvanskning af Sandheden og ikke komme overeens med den strænge Redelighed, som Pligt og Hæder fordre, men som dog ikke uden overveiende Ulempe kunne indbrages under Straffeloven, — heller ikke kan ansees tilvæ-

deligt, med Udelabelse af enhver Definition, i Loven alene at henvise eller slutte sig til det almindelige eller tilvante Begreb om den omhandlede Forbrydelse, har man troet det rettest at følge den i Trdn. 1840 benyttede Vej, ved først i §§ 247—251 at fremhæve de practiff vigtigste Tilfælde af det almindelige Bedrageri og, efter den saaledes givne Anvisning til den rette Forstaelse af sammes Begreb, dertil i § 252 at knytte en almindelig Bestemmelse om de Bedragerier, der, uden at henhøre til de specielt omhandlede, dog i det enkelte Tilfælde findes ganske at burde stilles i Klasse med dem, tilligemed en Forskrift om Anvendelsen af en ringere Straf under den modsatte Forudsætning. Det kan i denne Henseende bemærkes, at selv de fremmede Straffelove, der have forsøgt at give et almindeligt Begreb om den omhandlede Forbrydelse, dog have været nøbte til, for nærmere at forklare det; at opstille en Række af forskjellige Bedrageritilfælde.

Naar da nu hensees til de §§'er i Trdn. 1840, der nærmest omhandle og gaae ud paa at fremstille de almindelige Bedrageritilfælde, navnlig §§ 41, 42, 43 og 46, vil det lettelig findes, at medens den sidstnævnte Paragraph angaaer et specielt Tilfælde af Bedrageri, nemlig det, der forøves i Spil eller ved Signen, Maalen og andre overtroiske Kunster, omhandler § 43 den særegne Art af Bedrageri, der bestaaer i en ulovlig Disposition over Gode, som er betroet den Paagjældende, eller som han ellers er i lovlig Besiddelse af, uden at han isørigt fragaaer eller nægter denne Besiddelse, hvorimod §§ 41 og 42, tildeels imellem hinanden, omhandle 2 andre Hovedtilfælde af Bedrageri, det ene, hvor Nogen ved falske Foregivender eller andre svigagtige Midler tilegner sig, hvad han ikke tidligere var i Besiddelse af, og det andet, hvor Nogen svigagtig fragaaer, hvad han er i Besiddelse af. Man har ikke fundet nogen Anledning til at forlade den saaledes betegnede Ordning af Stoffet i Trdn. 1840, hvad de i §§ 43 og 46 omhandlede Tilfælde angaaer, og har derfor i Udkastets §§ 249 og 251 foreslaaet optaget dertil i alt Væsentligt svarende Bestemmelser; derimod har det været Gjenstand for megen Overveielse i Kommissionen, om det ikke maatte være rigtigt at for-